

ud fra, at det, der er Tanken med Forslaget, og det, som har været Opgaven for Kommissionen i sin Tid, har været at finde en Form for en Værdistigningsafgift. Men det er ikke rigtigt. Det, der var Opgaven for Kommissionen, og det, der ligger til Grund for Lovforslaget, er, at man vilde have en Del af den forøgede Indkomst, som visse Anlæg medføre for de paagældende, til Dækning af de Udgifter, som Anlægget kræver, og derfor kan man ikke sætte det i Forbindelse med Spørgsmaalet om, hvorvidt vi skulle have en Værdistigningsskat, for saa vidt angaar for mange Aar siden anlagte Jernbaner, eller for saa vidt angaar andre Statsforanstaltninger, der kunne siges maaske ogsaa nu at medføre Værdistigning.

Det Princip, der ligger til Grund for Lovforslaget, er, at de Folk, der have ikke alene den almindelige Fordel af at faa Samfærdselsforholdene forbedrede, men tillige den personlige og direkte Fordel, der ligger i, at de som Grundejere komme i Besiddelse af en Værdi, som de ikke selv have rørt en eneste Finger for at skaffe sig, men som Samfundet har skaffet dem, skulle give et forlods Tilskud til Anlæg af den Jernbane, der er Tale om at faa anlagt. Men at følge dette Princip er ikke det samme som at gaa ind paa Værdistigningsafgiftens Princip. Den kunne vi lige saa let og lige saa vanskeligt komme ind paa, enten vi vedtage dette Lovforslag eller ikke. Det er kun et Forslag om, at der af den Formueforøgelse, som de paagældende Lodsejere faa, skal ydes et bestemt Beløb til Afholdelse af Udgifterne ved de Anlæg, der er Tale om.

Jeg blev ogsaa noget forundret over at høre, at det ærede Medlem fra Storehedinge fandt, at der var noget berettiget i, hvad det ærede Medlem fra Svendborg udtalte med Hensyn til Vanskeligheden for Vurderingsmændene ved at finde den Værdistigning, der er fremkommen. De to Vurderingsmænd skulle, som det ærede Medlem fra Give (N. C. Jensen) sagde, i det hele finde den Værdi, som er Grundlaget for Ejendomsskylden, som er en stedsevarende Skat, og som er gældende for hele Landet, og tør man betro dem det, tør man vel ogsaa betro dem at ansætte Størrelsen af den Værdistigning, af hvilken der

kan være Tale om at lade de paagældende Ejendomsbesiddere svare en yderligere Skat. Det er dog ved Siden af det andet kun en mindre Ting, der her er Tale om. I saa Henseende finder jeg ikke Anledning til at komme med yderligere Udtalelser. Jeg kan henvise til, hvad Ordføreren i Landstinget sagde og, synes jeg, baade klart og med megen Styrke hævdede overfor Mindretallets Anskuelse, som kom til Orde i Landstinget, at det er i Virkeligheden en Mistillid til vore Vurderingsmænd, som der ingen Grund er til at nære, og som navnlig det ærede Medlem og hans Parti, der holde paa, at der skulde foretages Vurderinger efter langt vanskeligere Principper, ikke have Lov til at udtale. De mene jo endog, at man kunde forud for den sidste almindelige Ejendomskyldansættelse have paalagt dem uden videre hele Landet over at ansætte Jordværdien for sig og Bygningsværdien for sig. Det Resultat, som man paa den Maade vilde være kommen til, skulde nok have været af den Natur, at det skulde slaa hele Spørgsmaalet om en Beskatning af Jordværdien for sig selv i den Grad ihjel, at man, hvis man var en Modstander af at gaa den Vej, næsten kunde have ønsket, at man havde paalagt disse, jeg ved ikke hvor mange Hundrede, Vurderingsformænd hver efter sit Skøn at foretage en saadan Vurdering. Vi vilde have faaet lige saa mange Skøn, som der er Vurderingsmænd. Nej, saa er jeg i den Henseende i Overensstemmelse med, hvad den højtærede Finansminister har foreslaaet, at man lader en Prøvevurdering foregaa under en samlet Overledning, der kan anlægge de Vurderinger, som saa maa blive endelige i de forskellige Egne af Landet. Men det skal jeg ikke komme dybere ind paa. Det er kun det ærede Medlems Udtalelse om, at Vurderingsmændene ikke skulde kunne udføre det her omtalte Hver paa en tilnærmelsesvis tilfredsstillende Maade, som leder mig ind paa de Sidebemærkninger, jeg her har gjort.

Jeg finder som sagt, at begge de to Forandringer, som ere foretagne, ere Forringelser, men i Betragtning af, at det ogsaa for mig gælder om, at vi faa begyndt, og i Betragtning af, at vi ellers ville komme i den overordentlig vanske-